บทความวิจัย

การพัฒนาทักษะการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

The Development of Reading and Spelling Skills Among Grade 2 Students at Ban Kut Chok Hong Phok Khi Lek School Nam Kham Yai Subdistrict Mueang District Yasothon Province

วรเชษฐ์ โทอื้น[1]

Worachet Tho-un

ปฐมาวดี ขันเงิน[2]

Patamawadee Khanngoen

อรรถชัย สุดบนิด[3]

Attachai Sudbonid

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

Mahamakutbuddhist University Yasothon Buddhist College

วันที่รับบทความ : วันที่ 24 เมษายน 2568

วันที่ส่งบทความที่แก้ไข : วันที่ 24 สิงหาคม 2568

วันที่ตอบรับบทความเพื่อตีพิมพ์ : วันที่ 29 สิงหาคม 2568

---

[1] อาจารย์ประจำ หลักสูตรรัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร E-mail : worachet.th@mbu.ac.th

[2] นักศึกษาฝึกปฏิบัติการสอน คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

[3] อาจารย์ประจำ คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก รวมทั้งเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกดังกล่าว กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 17 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 การวิจัยอยู่ในลักษณะการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนเป็นเครื่องมือหลัก

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพอยู่ในระดับดี (μ = 4.00, σ = 0.29) แสดงถึงความเหมาะสมและความเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้จริงในชั้นเรียน เมื่อพิจารณาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึก พบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 3.03, σ = 0.79) ซึ่งสะท้อนถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนเมื่อเทียบกับสภาพก่อนการทดลอง อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ พบว่าร้อยละของความสำเร็จอยู่ที่ 80% ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ โดยสรุป แบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ และเป็นแนวทางที่สามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาในบริบทที่คล้ายคลึงกันต่อไปได้

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะ, การสะกดคำยาก, โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก

ABSTRACT

The objective of this research was to design and develop reading and spelling skill exercises based on syllabic spelling (jae-luk-sakot-kham) for Grade 2 students at Ban Kud Jok Hong Pok Khee Lek School, as well as to compare pre-test and post-test scores after implementing the developed exercises. The target group consisted of 17 Grade 2 students enrolled in the first semester of the 2024 academic year. This study employed a quasi-experimental research design, using an achievement test in reading and spelling as the main research instrument. The findings revealed that the developed reading and spelling exercises were of good quality (μ = 4.00, σ = 0.29), indicating their suitability and practical applicability in classroom contexts. After applying the exercises, students' reading and spelling abilities were at a moderate level (μ = 3.03, σ = 0.79), reflecting noticeable progress compared with their pre-test performance. Furthermore, when evaluated against the established criterion, the students' achievement reached 80%, meeting the required 80/80 standard. In conclusion, the developed exercises effectively enhanced Grade 2 students' reading and spelling skills through syllabic spelling practice. The exercises not only fostered students' learning progress but also demonstrated their potential to be applied as instructional tools in primary Thai language education. This suggests that the model could be adapted and extended to similar educational contexts to support literacy development among early learners.

KEYWORDS: Skill development, difficult spelling, Ban Kut Chok Hong Phok Khilek School

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ 5 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการดู รวมทั้งหลักการใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะทางภาษาอย่างสมบูรณ์ การเขียนถือเป็นทักษะสำคัญที่สะท้อนความสามารถในการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกลงในลายลักษณ์อักษร ซึ่งสามารถใช้ในการสื่อสาร สร้างความเข้าใจ และจัดเก็บเป็นหลักฐานได้ในระยะยาว การเขียนที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยการสะกดคำที่ถูกต้อง หากสะกดผิดจะทำให้สารที่สื่อขาดความชัดเจนและอาจก่อให้เกิดการตีความผิดพลาดได้ การศึกษาจากงานวิจัยของ อินทเสนา อุตตะโม และ ประเวศ หนองเฉลิม (2566) พบว่า ผู้เรียนภาษาไทยระดับต้นยังมีปัญหาในการสะกดคำ ส่งผลโดยตรงต่อความคล่องทั้งการอ่านและการเขียน ขณะที่งานศึกษาระดับนานาชาติของ Niolaki (2023) ชี้ว่าความผิดพลาดในการสะกดคำสะท้อนพัฒนาการด้านภาษาและการสอนสะกดคำที่เป็นระบบช่วยพัฒนาทักษะการรู้หนังสืออย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การวิจัยด้านการศึกษาของ Pan (2021) ยืนยันว่า การสอนสะกดคำอย่างชัดเจน (explicit spelling instruction) เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งการอ่าน การเขียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาไทย ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกสะกดคำอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จึงเป็นรากฐานที่จำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาไทยในระดับสูงขึ้น และสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างมั่นใจทั้งในชีวิตประจำวันและในวิชาชีพในอนาคต การเขียนภาษาไทยถือเป็นทักษะการใช้ภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และการสื่อสาร เนื่องจากการเขียนเป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น อีกทั้งยังเป็นหลักฐานที่สามารถบันทึกและนำกลับมาใช้ซ้ำได้ อย่างไรก็ตาม แม้ภาษาไทยจะเป็นภาษาประจำชาติ แต่ในทางปฏิบัติยังพบว่าผู้เรียนจำนวนไม่น้อยเผชิญกับปัญหาในการเขียน ทั้งด้านการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ ความคล่องแคล่วในการเขียนและการถ่ายทอดความคิดเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมีประสิทธิภาพ จากการทบทวนวรรณกรรมพบปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยในประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาการสะกดคำและการใช้วรรณยุกต์ หนึ่งในปัญหาสำคัญที่สุด คือ การสะกดคำผิดและการใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง งานวิจัยของ อุตตะโม อินทเสนา และประเวศ หนองเฉลิม (2566) พบว่าผู้เรียนภาษาไทยระดับต้นยังมีปัญหาในการเขียนคำสะกดและการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ความหมายที่ต้องการสื่อเกิดความคลาดเคลื่อนและไม่สามารถถ่ายทอดได้ตรงประเด็น

ประเด็นที่สอง ปัญหาความคล่องในการเขียน นอกจากการสะกดคำแล้ว ความคล่องแคล่วในการเขียนก็เป็นปัญหาที่พบอย่างกว้างขวาง นักเรียนจำนวนมากแม้จะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง แต่กลับไม่สามารถถ่ายทอดความคิดเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ ได้อย่างราบรื่น การศึกษาของอินทเสนา อุตตะโม และประเวศ หนองเฉลิม (2565) ระบุว่าผู้เรียนไทยจำนวนมากยังไม่สามารถเขียนได้คล่องในระดับประโยคหรือข้อความยาว ซึ่งกระทบต่อความสามารถในการเขียนเชิงสื่อสารอย่างมาก

ประเด็นที่สาม ปัญหาการจัดการเรียนการสอน คุณภาพของการสอนภาษาไทยมีบทบาทสำคัญต่อปัญหาการเขียน ครูผู้สอนบางส่วนไม่ได้จบสาขาภาษาไทยโดยตรง และมีภาระงานจำนวนมาก ทำให้ขาดเวลาและวิธีการสอนที่เน้นการฝึกสะกดคำและการเขียนอย่างต่อเนื่อง ผลการวิจัยของ เชื้อ เพชร (2560) พบว่า ปัญหาการเขียนของผู้เรียนสัมพันธ์กับคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูที่ไม่ได้สอนตรงวิชาเอกมักไม่สามารถถ่ายทอดวิธีการเขียนที่มีประสิทธิภาพได้ (เชื้อ เพชร, 2560)

ประเด็นที่สี่ ปัญหาจากโครงสร้างภาษาไทย ภาษาไทยมีระบบการเขียนที่ซับซ้อนและแตกต่างจากภาษาอื่น ๆ ความหลากหลายของพยัญชนะ สระ และตัวสะกด ตลอดจนการใช้วรรณยุกต์ ทำให้การเขียนภาษาไทยเป็นเรื่องท้าทาย โดยเฉพาะกับผู้เรียนในระดับต้น งานรายงานสภาพปัญหาการเขียนของนักเรียนไทย (2564) พบว่า เด็กประถมจำนวนมากยังไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้ และมักสลับการใช้สระหรือพยัญชนะที่มีเสียงใกล้เคียงกัน

ประเด็นที่ห้า ปัญหาปัจจัยด้านบริบทผู้เรียนและครอบครัว นอกจากปัญหาเชิงโครงสร้างภาษาและวิธีการสอนแล้ว ปัจจัยด้านบริบทของผู้เรียนและครอบครัวก็มีบทบาทสำคัญ งานวิจัยเชิงนโยบายของสำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2559) ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เกิดจากการขาดความพร้อมของนักเรียน การขาดเรียนบ่อย รวมถึงการขาดการสนับสนุนจากครอบครัว ซึ่งล้วนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะการเขียน

ปัญหาการเขียนภาษาไทยมีความซับซ้อนและเชื่อมโยงกันหลายมิติ ทั้งด้านโครงสร้างของภาษาไทย ความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ความสามารถของครูผู้สอน และบริบททางสังคมและครอบครัว การแก้ไขปัญหาเหล่านี้จึงควรดำเนินการอย่างบูรณาการทั้งการพัฒนาครู การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่อง การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการฝึกฝน และการสนับสนุนจากครอบครัว หากสามารถแก้ไขได้อย่างเป็นระบบจะช่วยยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ภาษาไทยและสร้างพื้นฐานที่มั่นคงสำหรับผู้เรียนในอนาคต การแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยจำเป็นต้องอาศัยแนวทางเชิงนโยบายที่บูรณาการหลายระดับ กล่าวคือ 1) ภาครัฐควรกำหนดนโยบายด้านการพัฒนาครูภาษาไทยอย่างเป็นระบบ โดยจัดให้มีการอบรมและพัฒนาครูที่สอนภาษาไทยให้มีทักษะและความรู้ตรงสาขา เนื่องจากคุณภาพของครูมีผลโดยตรงต่อทักษะการเขียนของผู้เรียน 2) ควรปรับปรุงหลักสูตร

การเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา โดยเน้นการฝึกสะกดคำอย่างต่อเนื่องและการพัฒนาความคล่องในการเขียน การใช้สื่อดิจิทัลและนวัตกรรมการสอน เช่น เกมการเรียนรู้ (Gamification) หรือการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยฝึกสะกดคำ อาจช่วยเพิ่มแรงจูงใจและประสิทธิภาพของผู้เรียนได้ 3) ควรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับครอบครัว เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างต่อเนื่อง ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมในการสนับสนุนบุตรหลาน เช่น การอ่านหนังสือร่วมกันหรือช่วยฝึกการเขียนคำพื้นฐาน และ 4) ภาครัฐควรมีการประเมินและติดตามผลการสอนภาษาไทยอย่างเป็นระบบ โดยใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการกำหนดนโยบายเพื่อลดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และยกระดับคุณภาพผู้เรียนอย่างยั่งยืน

การเขียนสะกดคำอย่างมีประสิทธิภาพถือเป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากความบกพร่องในการเขียนอาจส่งผลต่อความถูกต้อง ความชัดเจน และความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ดังนั้น การพัฒนาทักษะดังกล่าวจึงไม่อาจอาศัยเพียงการสอนตามปกติ แต่จำเป็นต้องมีเครื่องมือและวิธีการที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ให้เป็นระบบและสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน (อุตตะโม อินทเสนา และ ประเวศ หนองเฉลิม, 2566) หนึ่งในเครื่องมือที่ได้รับการยอมรับว่าสามารถเสริมสร้างทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ การจัดทำแบบฝึก (Exercise-based learning materials) แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ครูออกแบบขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะจากการลงมือกระทำจริง อันนำไปสู่การจดจำที่ยั่งยืนและการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น (Pan, 2021) แบบฝึกยังช่วยลดภาระของครูในการจัดกิจกรรมซ้ำซ้อน ขณะเดียวกันก็สร้างแรงจูงใจ (Motivation) และส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายชัดเจน โดยผู้เรียนสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าและรับรู้ข้อบกพร่องของตนเองได้ (Niolaki, 2023) ลักษณะของแบบฝึกที่มีคุณภาพต้องออกแบบโดยคำนึงถึงบริบทและความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านวัยและระดับความรู้ ดังนั้นแบบฝึกที่เหมาะสมควรมีคำชี้แจงสั้น กระชับ เข้าใจง่าย และสามารถดำเนินกิจกรรมได้ในเวลาที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องมีความน่าสนใจและท้าทาย เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน และทำให้เกิดการมีส่วนร่วมมากขึ้น นอกจากนั้น แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะสำคัญหลายประการ ได้แก่ 1) มีเอกภาพและความสมบูรณ์ในตัวเอง 2) สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม 3) เชื่อมโยงกับสาระการเรียนรู้หลายวิชาอย่างบูรณาการ โดยเฉพาะการอ่านและการเขียน 4) ใช้กิจกรรมที่มีความแปลกใหม่และสอดคล้องกับพัฒนาการทางจิตวิทยาการเรียนรู้ 5) ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ 6) คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน 7) เน้นการแก้ปัญหาและการคิดเชิงวิเคราะห์ 8) เปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนวางแผนการเรียนร่วมกัน และ 9) มีความน่าสนใจ สามารถเข้าสู่โครงสร้างความคิดของผู้เรียนได้ (จตุพร มีสกุล, 2566) กล่าวโดยสรุปได้ว่าแบบฝึกเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการเขียน โดยเฉพาะการสะกดคำอย่างถูกต้อง ครูจึงควรใช้แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและสามารถ

ใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว ทั้งนี้การออกแบบแบบฝึกต้องอาศัยความเข้าใจในผู้เรียน การคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้ และการบูรณาการเข้ากับบริบทสังคมและการศึกษาอย่างเหมาะสม

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้า “แบบฝึก” ที่ผู้วิจัยคิดว่าจะเป็นสื่อทางการศึกษาที่มีคุณค่าทางการจัดการเรียนการสอนหลายประการ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูดำเนินการสอนไปตามลำดับขั้นตอนช่วยถ่ายทอดเนื้อหาหรือประสบการณ์ที่ซับซ้อน เป็นนามธรรมได้สูงช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองช่วยเสริมการศึกษารายบุคคล ผู้เรียนได้เรียนตามความสนใจตามเวลาและโอกาสที่อำนวยจะเห็นว่าแบบฝึกทักษะภาษาไทยมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นจากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนการอ่านสะกดคำและแจกลูกของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร” เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) วิธีการสืบค้นข้อมูล คือ การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสาร ตำรา หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบออนไลน์ และผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย (Target group) ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน รวมทั้งสิ้น 17 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้การศึกษาข้อมูลด้วยค่าพารามิเตอร์ (Parameters) กับประชากรทั้งหมด (Population) และใช้สัญลักษณ์ทางสถิติในค่าพารามิเตอร์ (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

ด้านตัวแปร

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย
    1) ด้านรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอน
    2) ด้านกิจกรรมแบบฝึกหัดและกิจกรรมการเรียนรู้
    3) ด้านการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน
    4) บริบทด้านปัจจัยด้านครูผู้สอน
2. ตัวแปรตาม ประกอบด้วย
    1) ระดับทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
    2) ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร 35000

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ตั้งแต่เริ่มโครงการ โดยใช้เวลา 1 ภาคการศึกษา คือ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2567

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

6. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็น แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (One-group pretest posttest design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538) สามารถเขียนสัญลักษณ์แทนแบบแผนการวิจัยได้ ดังนี้

$$E \quad O_1 \quad X \quad O_2$$

เมื่อ E หมายถึง กลุ่มทดลอง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

X หมายถึง การทดลองการใช้แบบฝึกเรื่องทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

O_1 หมายถึง การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ ก่อนการทดลอง

O_2 หมายถึง การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ หลังการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง อ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น สาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีของชั้นประถมศึกษาที่ 2 และคู่มือครูภาษาไทย และแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2) ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ รวมทั้งวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

3) ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดจากหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากโดยการศึกษารวบรวมข้อมูลจากหนังสือ ตำรา และสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ได้มาจำนวน 2,000 คำ นำไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ และคณะครูที่เกี่ยวข้อง แล้วคัดเหลือจำนวน 700 คำ

4) นำแบบฝึกที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ซึ่งอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญมีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยไม่ต่ำกว่า 4 ปีทุกคน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ค่า IOC = 79.23) และให้ข้อเสนอแนะ

5) นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

6) พิมพ์แบบฝึกฉบับทดลอง

7) ค่าความยากง่าย (ค่า p = 0.51) และค่าอำนาจจำแนก (ค่า r = 0.37) ของแบบทดสอบผลปรากฏว่ามีข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ และมีค่า KR-20 ซึ่งเป็นค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในโดยมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.395

8) นำแบบฝึกไปทดลอง (Try-out) ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มที่มีบริบทใกล้เคียงกัน จากนั้นนำผลการทดลองมาวิเคราะห์คุณภาพแบบฝึกวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ เพื่อหาประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80 กล่าวคือระดับประสิทธิภาพของใบงานที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คิดได้จากคะแนนปฏิบัติระหว่างเรียนรวมกัน และคะแนนสอบหลังการใช้แบบฝึก เรื่องการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละจากทำแบบทดสอบระหว่างเรียนด้วยใบงาน) E_2 (คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนจนจบบทเรียนทั้งหมด)

การทดลองก่อนใช้จริง (Try Out)

ผู้วิจัยนำแบบฝึกวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ปรับปรุงแก้ไขจากการแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนใช้จริง (Try out) เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านทุ่งแต้ ตำบลทุ่งแต้ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 10 คน เพื่อหาประสิทธิภาพภาพตามเกณฑ์ 80/80 จากการทดลองได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 75.77/91.80

10. การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เริ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 17 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 สถานที่เก็บรวบรวมข้อมูลคือโรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองด้วยเอกสาร 2 ชุด คือ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบทดสอบประเภทปรนัย แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อต่อ 1 ชุด และ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมด 25 ชุด โดยมีการจัดการสอบออกเป็น 2 ช่วง คือ การทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร” การวิจัยในครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) แบบกึ่งทดลอง และมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2567 ภาคการศึกษาที่ 1 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 3.03, σ = 0.79)

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบสะท้อนถึงพัฒนาการการเรียนรู้ของนักเรียนได้ร้อยละ 80% ดังนั้น จึงสะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะการเขียนอ่านคำยากมีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ที่ระดับ 81.20/82.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1) เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาศึกษาปีที่ 2 ประจำ ปีการศึกษา 2567 ภาคการศึกษาที่ 1 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 3.03, σ = 0.79)

ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประจำ ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก มีอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 3.03, σ = 0.79) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นผลมาจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ 1) การขาดการฝึกฝนที่สม่ำเสมอนักเรียนอาจไม่ได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอในการจดจำและเขียนคำที่สะกดผิด ความจำที่จำกัด นักเรียนชั้นประถมศึกษามีความจำที่จำกัด ซึ่งอาจทำให้ยากต่อการจำคำ ที่สะกดผิดจำนวนมาก 2) การพัฒนาทางภาษาที่ยังไม่สมบูรณ์ ทักษะการเขียนสะกดคำยากเกี่ยวข้องกับการรับรู้เสียงและโครงสร้างของคำ ซึ่งอาจยังไม่พัฒนาเต็มที่ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) การขาดกลยุทธ์การสะกดคำ นักเรียนอาจยังไม่ได้รับการสอนกลยุทธ์การสะกดคำที่จำเป็น เช่น การแบ่งคำ การใช้คำพ้องเสียง และการวิเคราะห์โครงสร้างคำ และ 4) ความสนใจและแรงจูงใจ นักเรียนอาจขาดความสนใจหรือแรงจูงใจในการฝึกฝนการเขียนสะกดคำยาก จากการสัมภาษณ์ครูผู้นำแบบฝึกไปใช้ได้แนะนำแนวทางพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการสะกดคำยากที่ดีขึ้น สามารถสรุปประเด็น ดังนี้ 1) ฝึกฝนเป็นประจำจัดสรรเวลาให้กับการฝึกสะกดคำเป็นประจำโดยใช้แบบฝึกหัดหรือเกมที่สนุกสนาน 2) แบ่งคำเป็นพยางค์ ช่วยให้นักเรียนมองเห็นโครงสร้างของคำและสะกดได้ง่ายขึ้น 3) ใช้คำศัพท์ที่หลากหลาย แนะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่หลากหลายและท้าทาย เพื่อขยายคลังคำศัพท์ 4) ใช้คำในบริบท นำเสนอคำศัพท์ในประโยคหรือเรื่องราว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจการใช้คำ ที่ถูกต้อง 5) ใช้เครื่องมือช่วยจำ ใช้กลวิธีช่วยจำ เช่น การสร้างคำพ้องเสียงหรือการสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับคำศัพท์ 6) ตรวจสอบคำศัพท์เป็นประจำ ตรวจสอบคำศัพท์ที่สะกดผิดและฝึกฝนการสะกดคำเหล่านั้นซ้ำ ๆ 7) ให้คำติชมที่เป็นประโยชน์ ให้คำติชมที่ชัดเจนและเป็นประโยชน์ เพื่อช่วยให้นักเรียนระบุและแก้ไขข้อผิดพลาด 8) ใช้เทคโนโลยีแอปพลิเคชันหรือซอฟต์แวร์การสะกดคำเพื่อช่วยฝึกฝน 9) สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ จัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่เงียบสงบและปราศจากสิ่งรบกวน เพื่อให้นักเรียนสามารถจดจ่อกับการเรียนรู้ได้ และ 10) ให้กำลังใจและการสนับสนุน ชื่นชมความพยายามของนักเรียนและให้การสนับสนุนเมื่อพวกเขาประสบความสำเร็จ

ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นุชจรี เวฬุวนารักษ์ ณัฏฐ์พิชญา สองเมือง และพระมหานพรัตน์ ขนฺติธมฺโม (ศิลากุล) (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนคำสะกดคำยากโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโนนประทาย อำเภอกุดชุม จังหวัดยโสธร” การวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก มีประสิทธิภาพระดับ 81.20/82.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนบ้านโนนประทายหลังใช้แบบฝึก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการศึกษาวิจัยของ ภัทรียา คำโกน และเจริญวิชญ์ สมพงษ์ธรรม (2567) เรื่อง “ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2” พบว่า 1) แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำยากในภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 90.40/87.62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการทำแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำยากในภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมถึง ศศิกัญญา กัลป์ทอง (2565) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ที่มีต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2” พบว่า ผู้เรียนความสามารถเขียนสะกดคำ หลังเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ก่อนเรียน ($\bar{X}$ =18.90, SD = 5.50) และหลังเรียน ($\bar{X}$ =35.63, SD = 2.77) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย 35.63 คิดเป็นร้อยละ 89 แบบฝึกทักษะนี้เป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนโดยครูผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มสูงขึ้น และการศึกษาของ รัตติยาพร โกสุม และอัฐพล อินต๊ะเสนา (2567) เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคาควบกล้ำด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2” พบว่า วงจรปฏิบัติการที่ 1 นักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 66.25 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และมีพฤติกรรมการเรียนรู้เรื่องคำควบกล้ำ คิดเป็นร้อยละ 53.33 อยู่ในระดับพอใช้ ปัญหาสำคัญ คือ นักเรียนยังไม่ค่อยให้ความสนใจในการทำกิจกรรม และมีนักเรียนที่สนใจแต่ยังไม่คุ้นชินกับวิธีการสอน และบางคนอ่านออกเสียงยังไม่คล่อง และวงจรปฏิบัติการที่ 2 ผู้วิจัยได้ปรับปรุงโดยชี้แจงแนวปฏิบัติให้ชัดเจน และชี้แนะสมาชิกแต่ละกลุ่มให้ช่วยสอนสมาชิกในการฝึกอ่านออกเสียงมากยิ่งขึ้น ผลการจัดการเรียนรู้ ปรากฏว่านักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 76.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และมีพฤติกรรมการเรียนรู้ เรื่องคำควบกล้ำเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 64.18 อยู่ในระดับดี เพิ่มสูงขึ้นจากวงจรปฏิบัติการที่ 1 และวงจรปฏิบัติการที่ 3 ผลปรากฏว่านักเรียนนักเรียนมีทักษะ

การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 85 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 และมีพฤติกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88.33 อยู่ในระดับดีมาก สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดจอกห้องพอกขี้เหล็ก ตำบลน้ำคำใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียน อ่านคำยาก พบว่า แบบฝึกที่พัฒนาขึ้นมีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 81.20% และประสิทธิภาพเชิงผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 82.05% เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ 80/80 พบว่า แบบฝึกมีค่าทั้งสองด้านสูงกว่าเกณฑ์ แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกสามารถส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในระหว่างการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน ค่าประสิทธิภาพที่ได้สะท้อนว่า ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของตนเอง แบบฝึกช่วยสร้างแรงจูงใจและความต่อเนื่องในการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าและสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้รับได้จริงในสถานการณ์การเรียน ทั้งนี้ การที่แบบฝึกมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ยังแสดงถึงความเหมาะสมของการออกแบบกิจกรรม เนื้อหา และรูปแบบการนำเสนอ ที่ตอบสนองพัฒนาการและความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี อธิบายได้ว่า ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารหลักสูตรงานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ได้ประยุกต์ความรู้จากทฤษฎีต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ และมีความสอดคล้องทั้งโครงสร้างรูปแบบและเนื้อหา ทั้งยังกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างชัดเจน เพื่อให้การสร้างแบบฝึกทักษะในครั้งนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด แบบฝึกทักษะที่นำมาฝึก แต่ละชุดจะเป็นกลุ่มคำเดิม เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย จึงได้ใช้รูปแบบที่หลากหลายในชุดเดียวกัน นอกจากนั้นคำสั่งหรือคำชี้แจงในแบบฝึกทักษะ มีความชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย ช่วยให้การทำแบบฝึกทักษะง่ายขึ้น มีให้เลือกตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี สอดคล้องกับการศึกษาของ ศุภาพิชญ์ ฝ่ายเดช และอุบลวรรณ ส่งเสริม (2567) เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านสะกดคำ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า พัฒนาการความสามารถด้านการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์มีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์ อยู่ในระดับ ดีมาก และการศึกษาของ สุนันทา แก้วเก็บคำ บัญชา ธรรมบุตร และ มาโนช นันทพรม (2567) เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย” พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

มีการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะมาเป็นสื่อการเรียนการสอนทางด้านการอ่านและเขียน ทำให้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ .05 รวมถึงการมีประสิทธิผลและความเข้าใจในการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสอนแบบใช้แบบฝึกทักษะก่อนและหลังแตกต่างกันและมีประสิทธิผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 รวมถึงการศึกษาของ อภิชญา ชัยมาตร์ และนิลรัตน์ โคตะ (2567) เรื่อง “การใช้กลวิธีนั่งร้านเพื่อแก้ปัญหาด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา” พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยกลวิธีนั่งร้านของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 70.25/71.25 ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยกลวิธีนั่งร้านมีทักษะด้านการอ่านออกเสียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงสูงขึ้นตามลำดับ ในเกณฑ์ดี และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยกลวิธีนั่งร้านมีทักษะด้านการเขียนคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีพัฒนาการด้านการเขียนคำสูงขึ้นตามลำดับ ในเกณฑ์ดี และการศึกษาของ พระมหานพรัตน์ ขนฺติธมฺโม (ศิลากุล) และคณะ (2567) เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยโดยใช้ชุดแบบฝึกหัดทักษะการเขียนคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนทรายมูลวิทยา ตำบลทรายมูลอำเภอทรายมูล จังหวัดยโสธร” พบว่า แบบฝึกการวิเคราะห์คำภาษาบาลีสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ ระดับ 80.12/80.83 และนักเรียนที่ใช้แบบฝึกการวิเคราะห์คำภาษาบาลีสันสกฤตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตลอดจนการศึกษาของ วรเชษฐ์ โทอื้น และคณะ (2567) เรื่อง “รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนากระบวนการคิดเชิงระบบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร” ในการจัดทำหลักสูตรและผู้สอนควรกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจน เหมาะสมกับระดับความรู้และทักษะของผู้เรียน ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสม สร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ รวมถึงมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐานสากล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการดำเนินการจัดกิจกรรม ครูควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำอาจจะไม่เข้าใจหรือเกิดการเรียนรู้ช้าหรือต้องการความช่วยเหลือ ครูควรใช้เทคนิคเสริมแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ หรืออธิบายให้เข้าใจชัดเจนอีกครั้ง

เอกสารอ้างอิง

จตุพร มีสกุล. (2566). การศึกษาปัญหาและแนวทางการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยระดับประถมศึกษา. *Ga Jasara Journal, 14*(2), 50–65.

เชื้อ เพชร. (2017). *สภาพและแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนสะกดคำของนักเรียนปฐมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นุชจรี เวหุวนารักษ์ ณัฏฐ์พิชญา สองเมือง และพระมหานพรัตน์ ขนฺติธมฺโม (ศิลากุล). (2567). การพัฒนาทักษะการเขียนคำสะกดคำยากโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโนนประทาย อำเภอกุดชุม จังหวัดยโสธร. *วารสารยศสุนทรปริทัศน์, 1*(2), 14-28.

พระมหานพรัตน์ ขนฺติธมฺโม, พระมหาจิรายุทธ ปโยโค, และพระมหาไพฑูรย์ วิสุทฺธสาโร. (2567). การพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยโดยใช้ชุดแบบฝึกหัดทักษะการเขียนคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนทรายมูลวิทยา ตำบลทรายมูลอำเภอทรายมูล จังหวัดยโสธร. *Journal for Developing the Social and Community, 11*(3), 141-156.

ภัทรียา คำโกน และเจริญวิชญ์ สมพงษ์ธรรม. (2567). ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *Journal of MCU Ubon Review, 8*(1), 703-712.

รัตติยาพร โกสุม และอัฐพล อินต๊ะเสนา. (2567). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะสาหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารราชภัฏมหาสารคาม, 18*(3), 350-358.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.* (พิมพ์ครั้งที่ 4). สุวีริยาสาส์น.

วรเชษฐ์ โทอื้น, พระครูวาปีธรรมวิโรจน์ (ประศาล นิวัฒ), และธมกร ทยาประศาสน์. (2567). รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนากระบวนการคิดเชิงระบบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสน-ศาสตร์ยโสธร. *Journal of Santayaphiwat Wat Nongnokkod, 2*(1), 23-46.

ศศิกัญญา กัลป์ทอง. (2565). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากวิชาภาษาไทยที่มีต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย, 6*(2), 425-439.

ศุภาพิชญ์ ฝ่ายเดช และอุบลวรรณ ส่งเสริม. (2567). การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านสะกดคำและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *Journal of Mani Chettha Ram Wat Chommani, 7*(6), 614-630.

สุนันทา แก้วเก็บคำ, บัญชา ธรรมบุตร, และมาโนช นันทพรม. (2567). การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย. *วารสารสันตยาภิวัฒน์ วัดหนองนกกด, 2*(3), 1-13.

สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). ข้อเสนอเชิงนโยบายการแก้ปัญหานักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้. *Journal of MCU Nakhondhat, 6*(3), 1105–1119.

อภิชญา ชัยมาตร์ และนิลรัตน์ โคตะ. (2567). การใช้กลวิธีนั่งร้านเพื่อแก้ปัญหาด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ, 6*(3), 743-757.

อุตตะโม อินทเสนา และ ประเวศ หนองเฉลิม. (2022). ปัญหาและความต้องการในการสอนการรู้หนังสือและความคล่องแคล่วด้านการอ่านและเขียนของผู้เรียนภาษาไทย. *Journal of Education and Learning,* 11(2), 63–71.

Niolaki, G. Z. (2023). What spelling errors can tell us about the development of processes involved in children's spelling. *Frontiers in Psychology,* 14, 1178427.

Pan, S. C. (2021). Does spelling still matter—and if so, how should it be taught? *Educational Psychology Review, 33*(4), 1577–1602.